

# РЕШЕНИЕ

№ 34837

гр. София, 23.10.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав, в**  
публично заседание на 25.09.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Диляна Николова**

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5413** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на М. П. М., с която срещу Администрацията на Министерския съвет на Република България е предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в общ размер на 15 010 лева, представляваща обезщетение на ищеца за причинените му неимуществени и имуществени вреди от действия на длъжностни лица на ответника.

Неимуществените вреди се определят като неблагоприятни последици - съкращаване на заеманата от него длъжност и прекратяване на служебното му правоотношение, неизплащане на дължимото обезщетение по закон, вреди върху репутацията му и доброто му име пред ръководството и колегите му от Министерството на икономиката, отправени заплахи от изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ; душевни терзания, изразяващи се в тревоги, безпокойство, притеснение и напрежение за личната на ищеца и на семейството му безопасност, чувство на несигурност, безсъние, безпомощност от липсата на справедливост, гняв, отчаяние, вследствие незаконосъобразно действие на длъжностни лица на ответника - разкриване на самоличността на ищеца по повод подаден от него сигнал по реда на Закона за защита на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения /ЗЗЛПСПОИН/ в нарушение на чл.28, ал.1 и чл.31, ал.1 – 6 с.з. Причинените му неимуществени вреди ищецът оценява на 15 000 лева.

Имуществените вреди се определят като последица от същите действия и представляват внесената държавна такса по предявяване на настоящия иск в размер на 10 лева.

Претендира се и законната лихва върху сумата на обезщетението, считано от датата на подаване на исковата молба /23.05.2025г./ до окончателното ѝ изплащане.

С Определение № 19184/04.06.2025г., влязло в сила на 17.06.2025г., съдът е върнал исковата молба в частта, с която срещу Администрацията на Министерския съвет на Република България е предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в размер на 10 лева, представляваща обезщетение на ищеца за причинените му имуществени вреди, изразяващи се в заплатената държавна такса за образуване на настоящото дело, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане и е прекратил производството по делото в посочената част.

От фактическа страна ищецът излага, че в обедната почивка между 12.00 часа и 12.20 часа на 03.06.2024г. подал пред министър-председателя на Република България и Комисията за противодействие на корупцията /КПК/ сигнали с еднакво съдържание срещу изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“ /ИАСОСЕЗФ/, където към този момент работел като заемал длъжността „главен юрисконсулт“. Точният час на подаване на сигнала в МС бил 12,19 часа, а този пред КПК бил подаден няколко минути по-рано. В т.14 от сигналите ищецът изрично се позовал на правото си самоличността му да бъде запазена в тайна, съгласно Закона за защита на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения /ЗЗЛПСПОИН/. Около час след подаване на сигналите – в 13,13 часа, му било връчено Писмо вх.№ ИА-110/03.06.2024г. на изпълнителния директор на ИАСОСЕЗФ, с което той го уведомил, че е налице утвърдено ново длъжностно разписание, съгласно което длъжността „главен юрисконсулт“ в Дирекция „Финансово-стопанска и административно-правна дейност“ е съкратена, считано от 01.06.2024г., във връзка с което му предложили заемането на по-ниска експертна длъжност. Промяната в длъжностното разписание била утвърдена със Заповед № РД-56/03.06.2024г. на изпълнителния директор.

С Писмо изх.№ 606/24 от 04.06.2024г. Администрацията на Министерския съвет уведомила ищеца, че сигналът му е препратен на основание чл.112 АПК вр. чл.20, ал.1 ЗАдм на Агенцията за държавна финансова инспекция /АДФИ/, с което самоличността му била разкрита.

Ищецът отказал да приеме предложената му по-ниска длъжност и със Заповед № ЧР-38/05.06.024г. служебното му правоотношение било прекратено. На 20.06.2024г. посетил бившата си месторабота за снабдяване с документи от досието, но не бил допуснат от изпълнителния директор, който се държал грубо, крещял и го упрекнул за подаването на сигнала като го заплашил, че ще се разправи с него. За тези заплахи ищецът уведомил КПК на следващия ден.

На 01.07.2024г. ищецът започнал работа в Министерството на икономиката и индустрията като „главен юрисконсулт“ в Дирекция „Правна“. След като разбрал къде работи, изпълнителният директор на ИАСОСЕЗФ с Писмо изх.№ 214/22.08.2024г. уведомил министъра на икономиката и индустрията, че е подавал сигнали, с които уронвал авторитета му, сезираните държавни органи се произнесли в негова полза и поискал срещу ищеца да се предприемат дисциплинарни мерки. Това писмо посочва, че съдържа неверни твърдения, тъй като към датата на изпращането му нито един от сезираните органи не се бил произнесъл по същество. Повторно писмо със същото съдържание било изпратено на 13.02.2025г.

Заповедта да прекратяване на служебното правоотношение на ищеца била отменена с Решение № 2874/19.03.2025г., постановено по адм.д. № 53/2025г. по описа на Върховния административен съд. Въз основа на това решение ищецът бил възстановен на заеманата преди това длъжност със заповед от 01.04.2025г. и още същия ден правоотношението му отново било прекратено поради съкращаване на длъжността.

Всички тези действия ищецът намира, че са предприети срещу него именно вследствие разкриване на самоличността му като сигналподател от страна на Администрацията на Министерския съвет с изпращането на сигнала на АДФИ, която освен всичко друго не е и компетентен орган по чл.20 ЗЗЛПСПОИН. Отделно от това директорът на АДФИ към 2016г. бил началник на кабинета на министъра на финансите, по време на подадения от ищеца сигнал срещу ръководството на министерството, а директорът на АДФИ и главният секретар на ИАСОСЕЗФ се познавали от съвместната им работа в Инспектората на Министерството на земеделието и храните.

Вредите, чието обезщетяване претендира, могат да се обособят в две групи. Първата от тях касае прекратяването на трудовото му правоотношение, а втората група представляват репутационни вреди – накърняване доброто име пред ръководството и колегите му в Министерството на икономиката и индустрията, притеснения, свързани с предстоящата липса на средства за издръжка на семейството му, стрес, че трябва да крие от родителите си и тези на съпругата му, че е останал без работа, за да не ги тревожи, страх, че въпреки това те може да научат това обстоятелство, притеснения, че може да бъде уволнен от новата си работа за това, че е подал сигнал срещу ръководителя в предишната администрация, където е работил, снизходително-пренебрежително отношение от колегите, след като са разбрали за подаването на този сигнал. Тези емоционални сътресения посочва, че изпитва от 04.06.2024г. до ден днешен и поддържа, че са пряка и непосредствена последица от разкриване на самоличността му във връзка с подадения сигнал на 03.06.2024г. в Администрацията на Министерския съвет. Периодът на вредите определя от посочената дата /04.06.2024г./ до датата на подаване на исковата молба – 23.05.2025г. В съдебно заседание поддържа изложеното в исковата молба и направеното с нея искане лично.

Ответникът по иска, в писмен отговор на исковата молба, мотивира подробни съображения за неговата неоснователност. Твърди, че не е налице незаконосъобразно действие от страна на длъжностни лица на Администрацията на Министерския съвет, изразяващо се в разкриване самоличността на ищеца по повод подадения от него сигнал по реда на ЗЗЛПСПОИН. Посочва, че не е задължен субект по чл.12, ал.1 от този закон. М. следвало да подаде сигнал по вътрешния канал, изграден при неговия работодател, респ. Министерство на земеделието и храните. Централен орган за външно подаване на сигнали според чл.19 от закона била КЗЛД, до която обаче ищецът отправил искане за налагане на наказание на виновните лица – служители на ответника. Намира, че не е налице връзка между подаването на сигнала и прекратяване на служебното правоотношение на ищеца, тъй като писмото, с което той е уведомен, че длъжността му се съкращава е изведено в деловодната система на агенцията в 12,12 часа, седем минути преди да подаде сигнала в Администрацията на Министерски съвет, за което прилага доказателства. Сигналът бил препратен на АДФИ, защото съдържал твърдения за нарушения при провеждането на обществени поръчки, разходи за гориво и субективни методи за оценка, от чиято компетентност било проверяването им. На КПК сигналът бил препратен относно твърденията за финансови нарушения от лице, заемащо публична длъжност по см. на чл.6, ал.1, т.18 ЗПК. По изложените в отговора съображения за липса на незаконосъобразно действие от страна на длъжностни лица на ответника, се мотивира извод за отсъствие на твърдените от ищеца вреди и пряка и непосредствена причинно-следствена връзка. В съдебно заседание така изложените съображения за неоснователност на предявения иск се поддържат чрез юрк.А., която излага и допълнителни съображения в писмена защита, постъпила по делото на 02.10.2025г.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура моли решението по делото да бъде постановено въз основа анализ на всички представени от страните доказателства.

Съдът, като се запозна с изложеното в исковата молба, становището на ответника и приложените

по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове. Ал.2 на с.р. гласи, че исковите по ал.1 се разглеждат по реда на АПК. Последният в чл.204, ал.4 предвижда, че незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението.

За пълнота съдът намира за необходимо да посочи, че квалификацията на иска е по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, тъй като наведеното фактическо основание на претенцията – разкриване самоличността на сигналаподателя, не попада в обхвата на забраните по чл.33, ал.1 ЗЗЛПСПОИН, съответно искът не следва да бъде квалифициран като такъв с правно основание чл.34 ЗЗЛПСПОИН.

Въз основа на горното съдът приема, че искът за присъждане на обезщетение за причинени неимуществени вреди е допустим, при съобразяване и на обстоятелството, че е насочен срещу юридическо лице, каквото се явява Администрацията на Министерския съвет, съгласно чл.40, ал.3 от Закона за администрацията, която съответно е пасивно легитимирана да отговаря по него - чл.205, ал.1 АПК.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

За да бъде реализирана отговорността на държавата следва да са налице кумулативно три предпоставки, изведени от съдържанието на правната норма – чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а именно незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице при или по повод осъществяването на административна дейност, настъпила вреда и пряка причинно-следствена връзка между тях. Отсъствието на която и да било от посочените предпоставки обосновава неоснователност на исковата претенция като доказателствената тежест е върху ищеца – той дължи доказване наличието на всеки един елемент от фактическия състав, която доказателствена тежест му е указана с определението за насрочване на делото. Отговорността е обективна, съответно не се изследва наличието на виновно поведение. В случая, както се посочи по-горе, ищецът претендира обезщетяване на причинените му неимуществени вреди от незаконосъобразно фактическо действие – разкриване от служители на ответника на неговата самоличност във връзка с подаден сигнал, въпреки изричното позоваване на специалния закон, уреждащ процедурата по разглеждане на сигнали, съдържащи твърдения за нарушения или публично оповестяват информация за нарушения на българското законодателство или на актове на Европейския съюз, които застрашават или увреждат обществен интерес – ЗЗЛПСПОИН.

Съгласно чл.6 ЗЗЛПСПОИН, лице, подаващо сигнал за нарушения чрез вътрешен или външен канал по смисъла на този закон, има право на защита, когато са изпълнени едновременно следните условия: 1. е имало основателна причина да счита, че подадената информация за нарушението в сигнала е била вярна към момента на подаването ѝ и че тази информация попада в обхвата на чл.3; 2. е подало сигнал за нарушение при условията и по реда на този закон. Според разпоредбата на чл.11 с.з., с оглед възможността за бързо предотвратяване на нарушение или отстраняване на последиците от такова нарушение сигналът следва да се подава приоритетно чрез канал за вътрешно подаване на сигнали, освен ако за сигнализиращото лице съществува риск от ответни, дискриминиращи го действия или че няма да бъдат предприети ефективни мерки за проверка на сигнала за отстраняване на нарушението, но не съществува пречка сигналът да бъде подаден и чрез канал за външно подаване на сигнал. Законът вменява задължение на лицата по

чл.12, ал.1 – работодателите в публичния сектор и в частния сектор, когато отговарят на определени условия, да създадат вътрешни канали за подаване на сигнали, чрез които служителите да уведомяват за нередности в съответната структура. Безспорно ищецът не е работел в Администрацията на Министерския съвет към датата на подаване на сигнала, съответно ответникът няма качеството работодател по смисъла на § 1, т.2 ДР ЗЗЛПСПОИН и задължено лице по чл.12, ал.1, т.1 с.з. в конкретния случай.

Другият регламентиран в закона способ за подаване на сигнали е чрез външен канал като законът предвижда, че централен орган за външно подаване на сигнали и за защита на лицата, на които такава защита се предоставя по смисъла на този закон, е Комисията за защита на личните данни – чл.19 ЗЗЛПСПОИН. В изпълнение на този закон КЗЛД организира приемането на сигналите и ги насочва към компетентните органи с цел тяхната проверка и предприемане на последващи действия; утвърждава формуляри за приемане на сигнали; координира и контролира дейностите по разглеждане на сигнали от страна на компетентните органи по чл.20, както и на всички органи и организации, които получават или работят с такива сигнали; дава методически указания на задължените субекти по чл.12, ал.1, извършва обучения на техни служители, отговарящи за разглеждането на сигнали по този закон, и приема наредба за воденето на регистъра по чл.18, ал.4 и за препращане на вътрешните сигнали към нея; поддържа регистър на сигналите, анализира и обобщава практиката по работата с тях и предава на Европейската комисия необходимите статистически данни; изпълнява и другите правомощия, които са ѝ вменени по силата на този закон, и осигурява защитата на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения, включително чрез прилагането на административните мерки, предвидени в този закон; издава съвместно с други органи инструкции за взаимодействие при обезпечаването на защитата на лицата, подаващи сигнали, когато това е предвидено в закон. В чл.20 от закона са регламентираны действията на КЗЛД при получаване на сигнал като според ал.2 с.р., комисията препраща сигнала до компетентния орган без да разкрива данни за лицето, подало сигнала. В случай, че за установяване на истинността на твърдените в сигнала факти е необходимо да бъде разкрита самоличността на техния подател, комисията може да направи това пред компетентния орган само след получаване на изрично писмено съгласие от подателя на сигнала. При получаване на съгласие компетентният орган, комуто е изпратен сигнала за работа, е длъжен да осигури условия за работа с него и с подателя на сигнала при стриктно спазване на изискванията на този закон за запазване на самоличността на подателя на сигнала и неговата защита.

Чл.28 от закона урежда случаите като процесния – когато сигналът е подаден директно при някой от компетентните органи, който няма качеството на работодател по отношение на сигналоподателя. Според ал.1 от тази разпоредба, в случай че сигнал за нарушения на българското законодателство или на правото на Европейския съюз е постъпил директно в някой от органите по чл.20, както и всеки друг орган, който е получил сигнал за нарушение по чл.3, съответният ръководител е длъжен незабавно да препрати сигнала до КЗЛД по съответния канал за външно подаване на сигнали. В случай, че сигналът е попаднал при служители, различни от служителите, отговарящи за разглеждането на сигнали, на получилите го служители се забранява да разкриват всякаква информация, чрез която би могла да се установи самоличността на сигнализиращото или засегнатото лице, а сигналът се препраща незабавно, без изменения, на служителите, отговарящи за разглеждането на сигналите.

По делото е безспорно, че ищецът е подал в Министерския съвет сигнал по реда на ЗЗЛПСПОИН срещу изпълнителния директор на ИАСОСЕЗФ, заведен с вх.№ 606/24 от

03.06.2024г. /л.13 и сл./.

Безспорно е също така, че с Писмо изх.№ 606/24 от 04.06.2024г. на началника на Отдел „Приемна“ в Администрацията на Министерския съвет, сигналът е препратен до Комисията за противодействие на корупцията и до директора на Агенцията за държавна финансова инспекция /АДФИ/, за което ищецът е уведомен /писмото е с копие до него/. Посоченото писмо е прието като доказателство по делото – л.25 и от него се установява, че сигналът се изпраща за разглеждане по реда на чл.112 АПК, не е използван външният канал за препращането му на КЗЛД, нито са предприети действия по запазване в тайна самоличността на сигналоподателя – както се посочи, същият присъства сред адресатите на писмото. Нещо повече – след като ищецът възразил писмено срещу тези действия в писмо, изпратено по електронна поща на 04.06.2024г., надлежно е уведомен с писмо изх.№ 606/24 от 04.06.2024г. на началника на Отдел „Приемна“, АМС /л.27/, че съгласно чл.111, ал.4 АПК и чл.9, т.1 ЗЗЛПСПОИН анонимността му не може да бъде запазена.

Изпращането на сигнала с Писмо изх.№ 606/24 от 04.06.2024г. на началника на Отдел „Приемна“ в Администрацията на Министерския съвет до органи, различни от посочения в чл.28, ал.1 ЗЗЛПСПОИН компетентен орган, а именно КЗЛД, представлява фактическо действие по см. на чл.250 АПК. Действието е извършено от длъжностно лице на ответника при осъществяване на дейността му, регламентирана с Устройствения правилник на Министерския съвет и неговата администрация – чл.65, т.10 от него. Същото съдът намира за незаконосъобразно, тъй като не се основава на административен акт или на закона и е в пряко противоречие с разпоредбата на чл.28, ал.1 ЗЗЛПСПОИН.

Вярно е, че приложимият специален закон – ЗЗЛПСПОИН, не изключва приложението на АПК досежно образуването на производства по разглеждане на сигнали, но всеки сигнал, подаден по реда на ЗЗЛПСПОИН подлежи на администриране съобразно уредените в този закон правила, с оглед защита на сигналоподателя. Този извод следва, както от разпоредбата на чл.2 ЗЗЛПСПОИН, обективизираща целта на закона, така и от обстоятелството, че законът и АПК в частта, регламентираща производството по сигнали, се отнасят като специален към общ закон, съответно приложение намират правилата на специалния закон. Обстоятелството, че чл.9 ЗЗЛПСПОИН разписва изрично, че не се образуват производства по анонимни сигнали не означава, че самоличността на сигналоподателя трябва да бъде оповестена публично, особено на лицата, срещу които е подаден сигналът. Целта на закона е самоличността на сигналоподателя да бъде запазена в тайна и да бъде известна единствено на КЗЛД като изрично е регламентирано производство по разкриването ѝ, което не означава, че сигналът е анонимен. В случая е налице превратно тълкуване на закона, вкл. излизане от рамките на вменените от закона правомощия.

С оглед горното съдът приема, че е налице първият елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а именно незаконосъобразно фактическо действие.

По отношение на вредите съдът намира следното:

Както се посочи те могат да бъдат обособени в две групи, съобразно посоченото в исковата молба – първата група вреди са свързани с прекратяването на служебното правоотношение на ищеца и произтичащите от това последици, а втората група неимуществени вреди представляват негативните психоемоционални преживявания, подробно описани в исковата молба.

За доказване на първата група вреди ищецът е представил писмени доказателства – Заповед № ЧР-38/05.06.2024г. на изпълнителния директор на ИАСОСЕЗФ, с която е прекратено служебното му правоотношение на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл, Решение № 2874/19.03.2025г., постановено по адм.д. № 53/2025г. по описа на Върховния административен съд, с което тази заповед е отменена, Заповед № РД-27/01.04.2025г. на изпълнителния директор на ИАСОСЕЗФ, с която на основание чл.122, ал.1 ЗДСл ищецът е възстановен на длъжността, заемана преди незаконното уволнение, Заповед № ЧР-14/01.04.2025г. на изпълнителния директор на ИАСОСЕЗФ, с която на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на ищеца, както и писмото, с което е поискал изплащане на дължимото обезщетение за времето, през което е останал без работа и заявлението, с което е поискал изплащане на обезщетение за неспазен срок на предизвестие. Ответникът не оспорва тези доказателства /представил е част от тях на собствено основание с отговора на исковата молба/, нито фактите, за доказване на които са представени. Твърдението му е, че заповедта за утвърждаване на новото длъжностно разписание е изведена в деловодната система преди подаването на сигнала на 03.06.2024г. в 12,19 часа, а съкращаването на длъжността на ищеца е в резултат на Постановление на Министерския съвет № 180/23.05.2024г. за изменение и допълнение на Устройствения правилник на ИАСОСЕЗФ, съгласно § 6 от което то влиза в сила от първото число на месеца, следващ месеца на обнародването му в Държавен вестник или в случая от 01.06.2024г., тъй като ПМС е обнародвано в ДВ, бр.46/31.05.2024г.

Действително представените разпечатки установяват този факт, поради което съдът приема, че съкращаването на длъжността на ищеца и последвалото прекратяване на служебното правоотношение не са резултат от подаването на сигнала от ищеца и незаконосъобразните действия на ответника по разкриване на самоличността му като сигналподател. Още повече, че сигналът е препратен на АДФИ и КПК на следващия ден като с оглед тези доказателства следва да се приеме, че изпълнителният директор на ИАСОСЕЗФ може да е узнал за подаването на сигнала, съдържащ твърдения за извършени от него нарушения най-рано на 04.06.2024г. Предвид това, макар ищецът да е претърпял сочените неимуществени вреди, не се доказва наличието на пряка причинно-следствена връзка между тях и разкриването на самоличността му във връзка с подадения сигнал.

Не така стои въпросът за последващите действия, извършени от изпълнителния директор на ИАСОСЕЗФ. Видно от Писмо изх.№ 214/22.08.2024г. и Писмо изх.№ 49/13.02.2025г. на изпълнителния директор на ИАСОСЕЗФ /л.38 и л.39 по делото/, същият е поискал от министъра на икономиката и индустрията предприемане на дисциплинарни мерки срещу ищеца във връзка с подадения от последния сигнал, който е определил като злепоставящи твърдения и невярна информация, която уронва престижа на агенцията, макар сигналът да е насочен единствено срещу нейния изпълнителен директор. Съдържанието на тези писма директно обосновава извод за наличие на пряка причинно-следствена връзка между разкриването самоличността на ищеца като сигналподател по ЗЗЛПСПОИН и твърдените вреди. Същите писма доказват и причиняване на твърдените репутационни вреди, тъй като са станали достояние на част от колегите на ищеца в новата му месторабота, а в тях той е обвинен в разпространяване на невярна информация, засягане доброто име на колегите му от ИАСОСЕЗФ и поведение, несъвместимо с нормите на Кодекса за поведение на

служителите в държавната администрация, което безспорно се отразява негативно на колегиалните му отношения в министерството, на авторитета и самочувствието му. Останалите вреди, определени като душевни терзания, изразяващи се в тревога, безпокойство, притеснения и напрежение за личната и тази на семейството му безопасност, чувство на несигурност, безсъние, съдът намира за недоказани посредством поисканите свидетелски показания. По делото липсват доказателства ищецът или неговото семейство да са били обект на заплахи, като единственото твърдение в тази насока – че изпълнителният директор на ИАСОСЕЗФ е отправил директни заплахи за саморазправа с ищеца, остана недоказано по делото, макар ищецът да твърди, че свидетел на заплахите е станала чистачката на банковия офис, а в молба до КПК /л.33-34 по делото/ да твърди, че ИАСОСЕЗФ разполага с камера, която гледа точно към входната врата и в записи би трябвало да се чуят заплахите на С., отправени към него. От показанията на разпитания по делото свидетел се установи, че не познава отблизо ищеца и че са се чували по телефона от време на време, виждали са се за малко по време на обедната почивка. По същество неговите показания са в подкрепа на изложените в сигнала твърдения. Следва също така да се отбележи, че ищецът е започнал работа на ново място сравнително скоро след напускане на агенцията, в срока, подлежащ на обезщетяване. Въпреки това съдът отчита, че така създадената ситуация не може да не рефлектира неблагоприятно в психоемоционалната сфера на ищеца и да породява чувство на безсилие у него от negliжирането на законовите разпоредби, от непредприемането на дължимите действия по чл.28, ал.1 ЗЗЛПСПОИН от страна на ответника - сигналът е изпратен на КЗЛД почти година след подаването му, за да бъде извършена проверка по него и ищецът да получи възможност да докаже правотата си.

С оглед установените вреди, описани по-горе и доказаната пряка причинно-следствена връзка между тях и противоправното поведение на длъжностно лице на ответника, съдът намира за осъществяване състава на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

По размера на обезщетението:

Обезщетяването на неимуществени вреди има компенсаторна функция – да овъзмезди причинените вреди чрез техен паричен еквивалент, като предвид отсъствието на материален критерий размерът на обезщетението се определя по справедливост – чл.52 ЗЗД вр. § 1 ЗР ЗОДОВ. Според чл.52 ЗЗД размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, което понятие не е абстрактно, а е свързано с преценката на конкретни факти и обстоятелства. За да се прецени еквивалентният размер на обезщетението за неимуществените вреди, понесени от ищеца следва да се съобрази интензитета на емоционалните страдания, които той е претърпял и продължителността им във времето. В процесния случай периодът, през който ищецът е търпял вредите е непродължителен като в неговите рамки те са били с различна интензивност. Претендираният размер на обезщетение от 15 000 лева съдът намира за завишен, като счита, при съобразяване на нормата на чл.52 ЗЗД, че сумата в размер на 6000 лева представлява справедливо обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди от незаконосъобразното действие – разкриване на самоличността му като подател на сигнал за нарушения по реда на ЗЗЛПСПОИН.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Администрацията на Министерския съвет на Република България да заплати на М. П. М., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 6000 /шест хиляди/ лева, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди за периода 04.06.2024г. – 23.05.2025г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба /23.05.2025г./ до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск за сумата над 6000 лева до пълния предявен размер от 15 000 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: